

МАРИЯ: Разбирате ли вие нещо от соколи?

ОЖИЕ: В моята страна на времето аз имах много работа със соколи и кучета. Ала ще позволите, мадам, вие не правите добре като галите толкова много и угаждате на своя сокол.

МАРИЯ: Но аз искам да го обуча.

ОЖИЕ: Ако обичате и позволите, мога да ви науча как се дресират птиците, за да се подчиняват още при първия зов. Шико трябва по-често да бъде наказван.

МАРИЯ: Как? Вишавала съм го от храна, но той свикна с това.

ОЖИЕ: Соколите най-много страдат от липса на сън. Това е едно наказание, което дава сигурни постижения.

МАРИЯ: Благодаря ви. Как е вашето име? От коя сте страна?

ОЖИЕ: Бях на времето налет на граф Готие дьо Монбеллар. Той загина в битката при Адрианопол. Името ми е Ожие. Страната ми се казва Шампан.

/Ожие се покланя. Мария му подава ръката си. Той целува края на рубатат и след това докосва със страхопочитание устни до пръстите й./

МАРИЯ: Вземете моля лъка ми и повикайте Шико!

/Отблизо се чува кучешки лай и рогове./

ОЖИЕ: А вие, мадам?

МАРИЯ: След глигана!

ОЖИЕ: Но, мадам, сама...

МАРИЯ: Вървете, вървете! Ако поискам да ме настигнете, ще изсвиря два пъти с рога!

/Ожие излиза викайки сокола./

ОЖИЕ: Шико! Шико!...

/Изведнъж Мария съглежда свитъка, който изпадна от Добромир, навекда се и го взема; после бързо чете./